

gets Side vedtager en Undersøgelse; der ligger ikke deri paa Forhaand nogen Dom over Ministeren, der rokker hans parlamentariske Stilling, den kommer først i det Øjeblik, Undersøgelsens Resultat foreligger, og Tinget paa Grundlag deraf stemmer.

Vi have nu faaet en Undersøgelse, men den Undersøgelse har været stykkevis, tilfældig og springende; paa de Tidspunkter, hvor vi have beskæftiget os med Sagen, har det ikke været muligt for os paa nogen Tid at sige: Nu er Sagen oplyst, nu foreligger afsluttet og samlet det Stof af Dokumenter og Aktstykker, som kan tilvejebringes. Derfor er det nu meget ringere end, hvad man kunde have opnaaet paa den anden Maade. Men alligevel, naar jeg ser tilbage over Resultaterne af denne Undersøgelse, kan jeg ikke se rettere end, at det, der nu er oplyst, er meget uheldigt for den højtærede Justitsminister. Det forekommer mig, at det i dette Øjeblik er uomtvisteligt, hvad vi den Gang ved Forhandlingen i Efteraaret kun kunde formode, at den Afskedigelse af Dr. Muus, der var foretagen, var uberettiget og ubegrundet, og dermed er der efter min Mening Grund til at betegne den som uretfærdig. Den højtærede Justitsminister synes i Aften ligesom at have haft Indtrykket af, at det Materiale, hvorpaa han hidtil væsentlig havde bygget, ikke forslog. Han vendte tilbage til Spørgsmaalet om Berettigelsen af Dr. Muus' Afskedigelse, og der drog han noget frem, som tidligere kun stod ganske i Skygge og kun var et Bimotiv for ham under hans Tale, og som i den oprindelige Redegørelse slet ikke havde været fremme, nemlig den Strid, han mener at have haft med Sundhedsstyrelsen om det omtalte Cirkulære. Vi kunne selvfølgelig ikke her i Tinget paa staaende Fod dømme, om Justitsministeren eller Sundhedsstyrelsen har Ret i sin Opfattelse af, hvad der er foregaaet. Spørgsmaalet er jo ikke blevet gjort til Genstand for en nærmere Undersøgelse, og det er ikke afgørende for os, men det forekommer mig, at naar Justitsministeren førte dette frem som et Forsvar for Dr. Muus' Afskedigelse, saa var han her i en fuldstændig Selvmodsigelse, thi hvis Dr. Muus af den Grund skulde afskediges, saa burde Sundhedsstyrelsen ogsaa afskediges. Det, der er Tale om, er Cirkulæret fra Sundhedsstyrelsen efter den Fremstilling, den højtærede Justitsminister har givet, og naar det skal ramme eet Medlem af Sundhedsstyrelsen, maa det i Virkeligheden ogsaa

ramme de andre. Men i det hele er Forholdet dette, at det ser højst besynderligt ud, at Justitsministeren Gang paa Gang som en ivrig Aktor vender sig mod den Sundhedsstyrelse, der som Embedsmyndighed handler under hans Ledelse og vedbliver at sidde under hans Ledelse. Han har angrebet denne Sundhedsstyrelse med en saadan Voldsomhed, og han har i en saadan Grad bidraget til at nedbryde Respekten i Befolkningen for denne Sundhedsstyrelse, at det forekommer mig at være en højst besynderlig Inkonsekvens, naar Justitsministeren nu ikke desto mindre lader denne Sundhedsstyrelse blive siddende. Jeg tror, at han gør Ret i at lade den sidde, men naar han gør Ret deri, saa bør han ogsaa spare sine Angreb mod denne Institution, hvis Myndighed overfor Befolkningen det er hans Opgave at opretholde og ikke at undergrave. Men da den højtærede Justitsminister sidste Gang begrundede Muus' Afskedigelse, saa var det med helt andre Ting. Han begrundede det med dette, at han paastod, at Muus havde fortiet væsentlige Omstændigheder for ham, han udvidede siden dette til, at Muus bevidst havde fortiet disse Omstændigheder. Paa disse Punkter er det ikke lykkedes den højtærede Justitsminister under de Forhandlinger, som siden have fundet Sted, og ved de Aktstykker, som ere forelagte, at føre blot Skygge af Bevis for sin Paastand, og naar han ikke har kunnet dette, er det dermed givet, at hans Afskedigelse af Dr. Muus var en uretfærdig Afskedigelse, til hvilken den højtærede Justitsminister her i Tinget føjede en uretfærdig Beskyldning overfor den Embedsmand, som det stod i hans Magt at afskedige.

Under den Diskussion, vi have ført her, har der været fremdraget mange Spørgsmaal, som det synes mig ere ligesom Sidespørgsmaal, og som det er vanskeligt for Tingets Medlemmer at danne sig nogen egentlig Mening om. Vi kunne meget vanskeligt her bedømme, om Muus og Hoff ere særdeles kvalificerede Mænd til den Stilling, de begge to have beklædt, eller de ikke ere det. Det er mit Indtryk, at de virkelig ere kvalificerede, men det er meget vanskeligt for os at bedømme dette. Det eneste, vi kunne sige om den Ting, er, at vi kunne bedømme deres Kvalifikationer i Forhold til de Stridsspørgsmaal, som have været fremme her, og der tror jeg, at det er muligt, efter de Oplysninger, som nu foreligger, at sige dette, at Muus staar i hvert Fald ikke ringere,